

“...κρυφοκοίταξαν τον παπά τους την ώρα της κατάλυσης...”

/ [Πεμπτουσία](#)

Έγινε πολύς λόγος για το νησί της Σπιναλόγκα, με αφορμή το ομώνυμο βιβλίο με τίτλο «Το νησί», της Αγγλίδας Victoria Hislop.

Ένα από τα ιστορικά στοιχεία που πληροφορούμαστε είναι ότι οι χανσενικοί που κατοικούσαν στη Σπιναλόγκα ήταν οργισμένοι με τον Θεό, για το λόγο ότι η ασθένειά τους ήταν μία μεγάλη και αφόρητη δοκιμασία. Ένας Γεραπετρίτης παπάς τόλμησε να τους επισκεφθεί κάποτε και να λειτουργήσει στον Άγιο Παντελεήμονα, που υπήρχε και ρήμαζε στο νησί, συντροφιά με τους νέους του κατοίκους. Λένε πως στην πρώτη Λειτουργία δεν πάτησε ψυχή.

Οι λεπροί άκουγαν πεισμωμένοι από τα κελιά τους την ψαλμωδία, κι άλλοτε την σκέπαζαν με τα βογκητά τους κι άλλοτε με τις κατάρες τους. Ο ιερέας όμως ξαναπήγε. Στην δεύτερη τούτη επίσκεψη ένας από τους ασθενείς πρόβαλε θαρρετά

στο κατώφλι του ναού.

— Παπά, θα κάτσω στην Λειτουργία σου μ' έναν όρο όμως. Στο τέλος θα με κοινωνήσεις. Κι αν ο Θεός σου είναι τόσο παντοδύναμος, εσύ μετά θα κάμεις την κατάλυση και δεν θα φοβηθείς τη λέπρα μου.

Ο ιερέας έγνευσε συγκαταβατικά. Στα κοντινά κελιά ακούστηκε η κουβέντα κι άρχισαν να μαζεύονται διάφοροι στο πλάι του ναού, εκεί που ήταν ένα μικρό χάλασμα, με λιγοστή θέα στο ιερό. Παραμόνευσαν οι χανσενικοί στο τέλος της Λειτουργίας κι είδαν τον παπά δακρυσμένο και γονατιστό στην Ιερή Πρόθεση να κάνει την κατάλυση.

Πέρασε μήνας. Οι χανσενικοί τον περίμεναν. Πίστευαν πως θα 'ρθεί τούτη τη φορά ως ασθενής κι όχι ως ιερέας. Όμως ο παπάς επέστρεψε υγιής και ροδαλός κι άρχισε με ηθικό αναπτερωμένο να χτυπά την καμπάνα του παλιού ναΐσκου. Έκτοτε και για δέκα τουλάχιστον χρόνια η Σπιναλόγκα είχε τον ιερέα της. Οι χανσενικοί αναστύλωσαν μόνοι τους της εκκλησία και συνάμα αναστύλωσαν και την πίστη τους. Κοινωνούσαν τακτικά και πάντα κρυφοκοίταζαν τον παπά τους την ώρα της κατάλυσης, για να βεβαιωθούν πως το «θαύμα της Σπιναλόγκα» συνέβαινε ξανά και ξανά.

Το 1957, με την ανακάλυψη των αντιβιοτικών και την ίαση των λεπρών, το λεπροκομείο έκλεισε και το νησί ερημώθηκε. Μόνο ο ιερέας έμεινε στο νησί ως το 1962, για να μνημονεύει τους λεπρούς μέχρι 5 χρόνια μετά το θάνατό τους. Ιδού, λοιπόν, ένας σύγχρονος αθόρυβος ήρωας, που δεν τιμήθηκε για το έργο του από κανέναν, και που -αν προσέξατε- δεν παραθέσαμε το όνομά του γιατί απλά δεν το γνωρίζουμε! Το γνωρίζει όμως -σίγουρα- ο Θεός! Κι αυτό μας αρκεί!

Πηγή: Ιεράς Μητροπόλεως Αμαρουσίου και Ωρωπού, «Η Ενορία μας», εβδομαδιαία έκδοση Ιερού, Ναού Αγίου Παντελεήμονος Πέυκης Αττικής, Κυριακή 26-7-2015, Έτος 5ον, τ.242.